

Conduí el seu poble pel desert.
Perdura eternament el seu amor.
Va vèncer reis famosos
Perdura eternament el seu amor.

Destronà reis poderosos.
Perdura eternament el seu amor.
Donà possessió d'aquells territoris
Perdura eternament el seu amor.
Els donà al seu poble d'Israel.
Perdura eternament el seu amor.

És ell qui alimenta tots els vivents.
Perdura eternament el seu amor.
Enaltiu el Déu del cel.
Perdura eternament el seu amor.

RESPOSTA:

Pare de les misericòrdies, Amor etern i viu
Que fas nova cada cosa, perquè estimes
Fes-nos nous en l'Esperit.

ELS DÉUS DE TERESA V

DÉU DE MISERICÒRDIA

Probablement una de les experiències fundants bàsiques de Teresa de Jesús va ser la relectura de la pròpia vida en clau de misericòrdia. Una misericòrdia que la va fer valorar amb benvolença la seva pròpia història i la va fer confiar veritablement en un Déu que es tan poderós, que pot fins i tot esborrar els pecats i limitacions humanes: *“Aquí se ha de mostrar vuestro poder, aquí vuestra misericordia.”*

És així com, vist en perspectiva, Teresa de Jesús no comprèn com algú pot apartar-se del camí que proposa l'Evangelí: *¡qué maravilla, Dios mío, que olvidemos vuestras palabras con la locura y enfermedad que causan nuestras malas obras!* Però ella sap que aquesta actitud, que tan bé reflecteix la seva mateixa vida, és part de la condició humana. Déu, però, que és poderós, misericordiós, i pacient, no s'espanta de les nostres maldats, incoherències i ingenuïtats, sinó que espera i perdona.

Mentre anem perduts, no sentim de part de Jesús cap paraula de retret, sinó que ens fa avinent la seva paraula, que és paraula de Vida: *“Veniu a mi, tots els que esteu cansats i afeixugats, i jo us alleujaré.”* Teresa de Jesús s'esglaia que Déu pugui pagar amb aquest oferiment la nostra ceguesa, a la vegada que es plany que anem tan perduts, que el busquem on no es pot trobar, que desitgem estar malalts per deslliurar-nos de qualsevol obligació.

Teresa, en l'exclamació VIII, demana aquesta misericòrdia per tots els que no hi veiem: *¡Oh, qué recia cosa os pido, verdadero Dios mío, que queráis a quien no os quiere, que abráis a quien no os llama, que deis salud a quien gusta de estar enfermo y anda procurando enfermedad!*

Es llavors quan sent que el Déu que és capaç d'estimar a qui no l'estima i donar la vida per qui l'ignora és l'únic que pot donar sentit a la seva existència, i fer que s'accepti a si mateixa amb les seves limitacions: *“Mas bien sabe Su Majestad que sólo puedo presumir de su misericordia, y ya que no puedo dejar de ser la que he sido, no tengo otro remedio sino llegarme a ella y confiar”* IIIM 1,3

Es llavors també quan sent que la limitació no és vergonyosa, sinó lloc de salvació, d'experiència de Déu, de trobada amb els altres. Quan es dèbil, és llavors que Déu li pot donar la fortalesa.

CANT

Vull Senyor meu agrair el que fas amb mi.
Vull cantar fort pel gran goig que em fas sentir.

Gràcies per la vida
Gràcies pel treball
Gràcies pel somriure
Gràcies pels germans

**Tu, Jesús, em dones pau,
La pau que fa viure el meu cor,
Tu, Jesús, em dius ben fort
Que ens hem d'estimar de debò.**

Fes que el meu cor mai no deixi de cantar.
Fes que tot jo visqui sempre al teu costat.

Gràcies pel que em dones
Gràcies pel descans
Gràcies pel conviure
Gràcies pel descans

LECTURA TERESIANA

¡Oh Señor, Dios mío, y cómo tenéis palabras de vida, adonde todos los mortales hallarán lo que desean, si lo quisiéremos buscar! Más ¡qué maravilla, Dios mío, que olvidemos vuestras palabras con la locura y enfermedad que causan nuestras malas obras! ¡Oh Dios Mío, Dios, Dios hacedor de todo lo criado! ¿Y qué es lo criado, si Vos, Señor, quisierais criar más? Sois todopoderoso; son incomprensibles vuestras obras. Pues haced, Señor, que no se aparten de mi pensamiento vuestras palabras.

Decís Vos: Venid a mí todos los que trabajáis y estáis cargados, que yo os consolaré. ¿Qué más queremos, Señor? ¿Qué pedimos? ¿Qué buscamos? ¿Por qué están los del mundo perdidos, sino por buscar descanso? ¡Válgame Dios, oh, válgame Dios! ¿Qué es esto, Señor? ¡Oh, qué lástima! ¡Oh, qué gran ceguedad, que le busquemos en lo que es imposible hallarle! Habed piedad, Criador, de estas vuestras criaturas. Mirad que no nos entendemos, ni sabemos lo que deseamos, ni atinamos lo que pedimos. Dadnos, Señor,

luz; mirad que es más menester que al ciego que lo era de su nacimiento, que éste deseaba ver la luz y no podía. Ahora Señor, no se quiere ver. ¡Oh, qué mal tan incurable! Aquí, Dios mío, se ha de mostrar vuestro poder, aquí vuestra misericordia.

¡Oh, qué recia cosa os pido, verdadero Dios mío, que queráis a quien no os quiere, que abráis a quien no os llama, que deis salud a quien gusta de estar enfermo y anda procurando enfermedad! Vos decís, Señor mío, que venís a buscar los pecadores; éstos Señor, son los verdaderos pecadores. No miréis nuestra ceguedad, mi Dios, sino la mucha sangre que derramó vuestro Hijo pro nosotros. Resplandezca vuestra misericordia en tan crecida maldad; mirad, Señor, que somos hechura vuestra. Válganos vuestra bondad y misericordia.

Excl VIII

SALM 135

Enaltiu Jahvè: Que n'és de bo.
Perdura eternament el seu amor.

Enaltiu el Déu dels déus.
Perdura eternament el seu amor.

Enaltiu el Senyor dels senyors.
Perdura eternament el seu amor.

L'únic que fa grans meravelles.
Perdura eternament el seu amor.

L'admirable creador del cel.
Perdura eternament el seu amor.

Consolidà la terra sobre l'aigua.
Perdura eternament el seu amor.

Creador dels dos astres gegants.
Perdura eternament el seu amor.

Prengué als egipcis els primogènits
Perdura eternament el seu amor.

Féu sortir Israel d'aquell país.
Perdura eternament el seu amor.

Amb mà forta i amb braç poderós.
Perdura eternament el seu amor.